

העולם הזה" שואל את הגבר ברחוב:

„מה היית עושה במקום ד"ר שלום?"

כיצד היה גבר אחר נוהג במקומו של הבעלהרופא, אילו היה נמצא באותו מצבו כיצד היו בעלים אחרים מגיבים בידעם כי עליהם למצוא הוכחה ממשית כי נשותיהם בוגדות בהם? שאלה זו, שהיא אקטואלית כמעט בכל רחבי העולם המודרני, הוצגה בפני גברים שונים על ידי כתבי העולם הזה. עשר תשובות אופייניות:

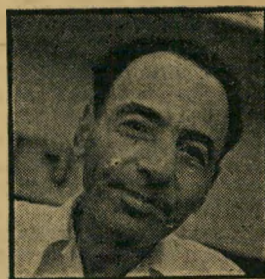
רופא העיניים ד"ר שלום נדון לחודשיים מאסר על תקיפת אשתו. הדוקטור, שעקב משך שנתיים אחר אשתו וידע על בגידותיה, אולם לא יכול היה להוכיח זאת בבית הדין הרבני, ראה כיצד אשתו עולה באחד הלילות לדירתה בחברת גבר זר בשעה 2.30 בלילה. הרופא פרץ לדירה כדי לצלם את אשתו בשעת בגידתה.

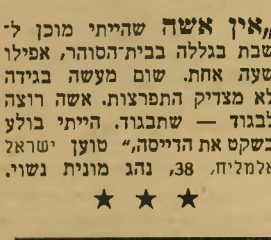
„**אשה כזאת צריכה לקבל גרון בראש!** אסור לתת לנשים כאלה להסתובב ולקלקל את ה-מוסר! במקום הד"ר לא הייתי מחכה שנתיים אלא מתפרץ הרבה קודם, סבור יעקב פסקוביץ, 55, שאיבד את בניו בלחמת העולם, וגר עם אשתו בשכונת לוד-שלום. „אסור להסס“ הוסיף, „צריך להגיב כמה שיותר מהר.“

„**הייתי עושה מה שעשה ד"ר שלום, אך לא בגסות רבה כזו.** אבל לא הייתי מחכה שנתיים, הייתי עושה זאת מיד!“ טוען יוסף לריה, 32, ארכיטקט-פנים, יליד בולגריה, נשוי ואב לילד. „יש לשמור על זכויות הבעל. לאשה בוגדת אין שום זכות, ולא מגיעה לה כל הגנה ועידוד חוקי או ציבורי איזה שהוא.“

„**הדרך היחידה היא לזרוק את האשה מהבית, להחליף את המנעולים ולהשאיר אותה בחוץ.** מי שרושם את רכושו על שם אשתו הוא אידיוט. אני התגרשתי בשקט,“ אומר יוסף בראון, 49, מלצר יליד גרמניה.

„**אין אשה שהייתי מוכן ל-שבת בגללה בבית-הסוהר, אפילו שעה אחת.** שום מעשה בגידה לא מצדיק התפרצות. אשה רוצה לבגוד — שתבגוד. הייתי בולע בשקט את הדייטה,“ טוען ישראל אלמליח, 38, נהג מוניית נשוי.

„**אין לי נסיון בעניינים כאלה,** אבל אני חושב שאילו ידעתי כי אשתי מבלה בחברת גבר זר, הייתי עושה אותו דבר, אך יותר בשכל. לא הייתי נותר לעניין ל-הגיע למירסום,“ סבור אריה שני קר, מכוואי מטוסיים, 20, רחק.

„**זכותו של הבעל לרגל אח-רי אשתו.** זה נהוג ומקובל גם באירופה. לבעל מותר הכל, רק שלא תהיה שערורייה. על הרוי-פא היה להתחשב בשני ילדיו. לא הייתי מתנהג כמוהו,“ אומר שוחר, 60, הרוצה בעילום שמו.

„**כמצב כזה, כשהבעל יודע בבירור כי אשתו בוגדת, אין מקום להגיון.** הרגש הוא הקובע. משום-כך קשה לדעת מה הייתי עושה במקום הד"ר. אינני סבור שבבית קיימת סכנה דומה, לכן קשה לי להעמיד את עצמי במי-קומו של הרופא,“ אומר שלמה בראשביט, שחקן הבימה, נשוי, „אינני יודע מה הייתי עושה.“

„**הייתי מוותר על רכושי,** נותן לה הכל ובלבד שתעזוב אותי בשקט. הרופא יכול היה לבנות את חייו מחדש, ולא לה-מיט קלון על עצמו,“ משוכנע חיים סהרור, 33, סנדלר משכונת התקווה, נשוי, „העיקר השקט.“

„**לו רומיתי בצורה כזו, היי-תי יוצא מכלי, ואז אדם מסוגל לדברים יותר גרועים מלעוסק בצילומים,“** זאת דעתו של יחז-קאל לאופר, 50, בעל חנות-ירי-קנה, יליד פולין. „אצלי לא יק-רה דבר כזה. אשתי עובדת ואין לה זמן לפלירטים ועסקים כי-אלה. אני שומר עליה היטב. לכן אין לי סכנה כזאת.“

רה. אני רוצה ללכת לזודה עליה. אמא לא טובה אני שונא את אמא.“
בכל הספרים שתקראו לא תמצאו מקרה כזה. רק אשה אחת מתוך מיליון יכולה להיות כלי-כך רעה.

יכול היה להישפך דם

כמה שיפירתי עד עכשיו היה רק הרקע למה שקרה באותו לילה, לפני חודשיים, בו קרה המקרה שבגללו הובאתי לדיון. ראיתי את אשתי נכנסת עם גבר זר לביתי, בשעה מאוחרת בלילה. דמי עלה ל-ראשי, אבל השתדלתי להישאר שקול בדיעתי. ידעתי שהעוורת איננה בבית, ושגם את הילד השומע שלחה אשתי מהבית. נשאר בו רק הילד החרש.

מה היה בעל אחר עושה במקומי במצב כזה? במשך חצי שעה חשבתי מה לעשות. אמרתי לעצמי: אם נתוסס את הגבר בתוך הדירה, אפילו אם לא נראה אותם עורמים, אז גם הרבנות לא תוכל להגיד שום בדיעה. תהלים ביהוה. לכן גייסתי את האנשים וע-לינו לפרוץ לדירה.

היתה אולי אפשרות לתפוס אותם במיטה. אבל היה לא נרצה במהירות מסיפיקה, ו-או קרה מה שקרה. אני הסא שרצתי לקרוא למשטרה, כדי שיעזרו לי.
בארוחת אחרת, כמו בבולגריה, למשל, יש משטרת-מוסר, שתפקידה לשמור על חיי המוסר של העם. שם המשטרה עוזרת ל-בעלים למנוע גנשותיהם לבגוד בהם. אבל כאן בארץ המשטרה לא מתערבת בעניינים

שיים, ואת עוזרי לשה וארבעה חודשים. לא יכולתי להאמין למישמע אוניו. עם כל הכבוד לשופט המלומד, אני חושב שזה פסקדין אכזרי.

מטרת פעולתי היתה הגונה. לא תיארתי לעצמי כי לתפוס אשה בוגדתה פי-רושו תקיפה. מלבד זאת, איך אפשר לקרוא להתפרצות לדירתי — הסגת גבול? הדירה היא דירה שלי. היא רשומה על שמי, ואני משלם את המיסים ואת דמי התיקונים.

נכון שהשתמשתי באנשים בעלי עבר פלי-לי כדי שיעזרו לי. או מה? את מי הייתי יכול לקחת שיעזרו לי? האם צריך הייתי לקחת את הרב הראשי איתי?

אני מגיש רעור על פסקדין זה. זהו פסקדין שמעורר את האשה הבוגדת ומע-גיש את הבעל. תקדים מסוג זה הוא מסוכן מאוד. כבר שמעתי שבעל מרומה כמוני אמר שאם יתפוס את אשתו בבגידתה, הוא ישלח אותה ואת אהובה לבית-חולים, מפני שבין כך-וכך יאשימו אותו בתקיפה.

מלבד זאת אני אמשך להילחם כדי ל-היפטר מהעלוקה המוצצת את דמי. גבון גיש את הבעל. תקדים מסוג זה הוא מסוכן מאוד. כבר שמעתי שבעל מרומה כמוני אמר שאם יתפוס את אשתו בבגידתה, הוא ישלח אותה ואת אהובה לבית-חולים, מפני שבין כך-וכך יאשימו אותו בתקיפה.

כן אני מאמין שהצדק ייעשה. הן לא יתכן שאשתי תבגוד בי, ואני אשב במאסר!

אכזב ממעשית-ועבה. במקום לתת לי פרס על שעשיתי דבר כזה, למרות שזה לא המקצוע שלי ולא התמחיתי במעשים כגון אלה. אני מומחה בדברים הרחוקים מאוד מזה. במקום להגיד: האיש הזה סבל כל השנים והראה סבלנות מקסימלית, ואשתו רימתה אותו, במקום זה הרשיע אותי פסק-הדין. במקום לעשות דוגמה מהעניין הזה, כדי שנשים אחרות לא תבגודנה בבעליהן, הביאו אותי לבית-המשפט, ליכלכו את שמי מתוך אי-התחשבות במניע.

אחרי פסקדין שכזה יכולה כל אשה לה-גיד: אם ככה, אני אבגוד בבעלי, ואם הוא יתנגד, אני אשלח אותו לבית-הסוהר. האם זהו המוסר שצריך להורות ולנשותינו?

האם צודק הוא שקציין-משטרה בילה עם אשתי ואותי ישלחו למאסר, כדי שאשתי תוכל להמשיך במעשיה ללא כל הפרעה?

במשך מהלך המשפט התרגשתי פעמיים מאוד. בפעם הראשונה היה זה כשאחד ה-עדים סיפר איך שמע מפי אשתי כי היתה עם יששכר בן-דוד במיטה, ושקפצה ערומה בשעה שפרצנו את הדלת. פרצתי או בככי, מפני שסוף-סוף התגלתה האמת, והייתי ב-טוח שצדקתי תצא לאור.

בפעם השנייה היה זה כשהשופט בעצמו קבע שאשתי שיקרה בעדותה והיתה למע-שה ערומה בעת שפרצנו לדירה. שוב פרצ-תי בככי. אמרתי לעצמי: עכשיו כל אחד יבין מה היתה האמת.
לבסוף בא גזר-הדין. הוא ירד עלי כמה-לומה. הרגשתי איך מעי רותחים בקרבי. החליטו לשלוח אותי למאסר למשך חוד-

כאלה. המפקח חלפסון שאל אותי למה לא מנעתי את אשתי מלבגוד בי הייתי רוצה לשאול את מר חלפסון הנכבד? איך יכולתי לעשות זאת, כשהמשטרה לא עזרה לי?

לא באנו לעשות מעשה גנובה בגופה של אשתי. אבל כשפרצנו את הדלת היא התפר-צה ערומה אלינו, כדי שאהובה יוכל ביי-נתיים להתלבש ולברוח. הרבה זמן לפני המקרה חשבה רבקה אשתי מה לעשות ב-מקרה שנתפוס אותה. יש לי הצהרה בשי-בועה מאדם ששמע שהיא אמרה לו: אני יודעת שבסוף יתפסו אותי, אבל בינתיים אני עושה חיים, ואם יתפסו אותי אני יודעת איך לסדר את בעלי.

יתכן שאם היינו יודעים שהיא בוגדת בחברת קציין-משטרה, לא היינו עושים מה שעשינו. לא מפני שלקציין משטרה אני מר-שה לבגוד עם אשתי, אבל לקציין-משטרה יש אקדחים, ובמקרה כזה יכול היה להישפך דם. היא לא שזה חיים של בן-אדם.

„פסקיהדין הוא אכזרי...“

שבתי על ספסל הגאוסים והיכיתי לכניסת השופט. חשבתי, לפי מהלך ה-עניינים, שאצא זכאי. כולם האמינו שאצא זכאי, מפני שלא פרצתי לחנות כדי לגנוב, ולא תקפתי גבר זר ברחוב. מה שעשיתי הוא כל מה שגבר אחר היה עושה במקומי, ואולי עוד הרבה יותר גרוע ממה שעשיתי אני.
מה בעצם עשיתי? ניקיתי פינה אחת מתל-